

Одринки почалися з хуторів

Поліський край багатий на чудові мальовничі села. Однак останнім часом молодь масово виїжджає в міста. Причина відома — брак робочих місць у глибинках. Але це зовсім не про таке село, як Одринки: воно живе на повні груди, тут багато новобудов, сучасна двоповерхова школа, просторий Будинок культури з бібліотекою, 2 магазини, фельдшерсько-акушерський пункт з аптекою, млин, ферма, пилорама, церкви...

Андрій Пілат — перший мешканець села

Цікавою є історія населеного пункту. Збирало її й записало за розповідями старожилів подружжя Дмитра й Тетяни Пілатів, учителів історії та хімії.

Ще за царської імперії жителі Короста пасли худобу в урочищі «Одринки». Згодом побудували хліви й кошари. Під час громадянської війни, у серпні 1918 року, відбувся великий бій між більшовиками й поляками. Після польського артобстрілу загорівся Корост, велику його частину знищив вогонь. Постраждала й хата Андрія Пілата. Тож з дружиною й дев'ятьма дітьми човном перепливли річку Горинь, добрались до свого господарського приміщення в Одринках, поселились там. Згодом викопали землянку, в якій мешкали, два роки. Так Андрій Кіндратович став першим жителем села. Після нього й почали будуватись інші. Обійстя були розкидані по всій окрузі.

Так виникли хутори, які дістали назву Одринки. В радянські часи місцева влада вирішила стягнути хутірські будинки в село. Один з місцевих жителів кіньми проорав дві борозни — зробив шлях. Люди не хотіли рушати з місця, але можновладці діяли силою, порозкривавши хати. У будинку Артема Сороки, інваліда Великої Вітчизняної війни, відвели кімнату для крамниці. Згодом побудували магазин, невеличку початкову школу. Навколо села є чимало урочищ з цікавими назвами, що відображають їх походження, — «Довгий Брід», «Дівочий Острів», «Корабельське болото», «Грабське», «Висоцьк»...

Місцеві жителі моляться в трьох церквах

В Одринках діють три церкви. Однією з найдавніших святинь села є капличка на честь святого Іоанна на Висоцькому полі. Здавна це місце вважалось святим, бо там з-під землі вибився потічок чистої води. Тут, серед болотистої

заплави, місцеві жителі побачили світло біля вільхи, яка росла неподалік. На ній була ікона Божої Матері. Святий лик віднесли до храму, а він знову повернувся на це ж місце. Тоді над джерелом на пеньках зрізаних дубів збудували капличку. Подейкують, що вода мала цілющу силу. Сюди сходились з усіх–усюд не тільки щоб втамувати спрагу, а й оздоровитись, Джерело не замерзало навіть у найсильніші морози. Не один раз грішні люди сквернили Божий дар, коли прали, забруднюючи диво–водицю. І вона втратила свої властивості: вже не зцілює хворих і немічних, як раніше. Але й досі залишилась чистою, прозорою і у велику спеку крижаною. Щороку 7 червня, на празник Хрестителя Господнього Іоанна, святі отці здійснюють тут відправу. За словами старости Антона Сороки, капличці понад 100 років.

Ще в Одринках є старенька Андріївська церква на кладовищі. А недавно спільними зусиллями парафіян збудували великий храм Казанської Божої Матері, більше схожий на собор. Стіни розписали професійні художники.

Двоповерхова школа замість згорілої

Завітавши в Одринківську ЗОШ I–II ступенів, відчули запах свіжої фарби: кипить ремонт. Це сучасне, просторе, двоповерхове приміщення. Першим навчальним закладом стала хата Петра Комара. Згодом — обійстя Федора Солов'я. У 1959 році збудували нову дерев'яну школу. Попервах вона була початковою, а в 1971 стала восьмирічною. Нинішній директор Ольга Чиж, яка прийшла вчителювати в 1982 році, пригадує, як там було взимку холодно, хоч і топили грубку добре. У 1986 вона з невідомих причин згоріла. А через два роки, завдяки тодішнім колгоспам, звели гарний двоповерховий заклад. Допомагали будувати батьки учнів, не жаліли ні часу, ні сил, щоб 1 вересня діти почули перший дзвінок. Нині тут навчається 120 школярів, знання яким дають 19 кваліфікованих учителів. Мають просторі навчальні класи, кабінет трудового навчання з відповідним обладнанням. Гордістю є музей, створений учителем історії Дмитром Пілатом, а допомогла йому дружина Тетяна. Чого тут тільки немає: і старовинний одяг, праски на розжареному вугіллі, ступки, а також численні матеріали, підготовлені учнями та викладачами про участь місцевих жителів у війні, ветеранів, умільців, святині Одринки і багато іншого.

Також діє туристично–краєзнавчий гурток. Керує ним Руслан Добридень. Завдяки йому школярі побували в найрізноманітніших куточках України, зокрема на озері Світязь, у Криму, Карпатах...

Бджолярському роду Григорія Орешка нема переводу

70-річний Григорій Орешко з дитинства знайомий із бджолами. Батьківська хата стояла в лісі, а туди багато хто приносив вулики на сезон медозбору. Хлопець захоплено спостерігав, як працьовиті комахи день у день збирають нектар. Тож у 1986 й собі зайнявся цією справою. Спочатку придбав пару бджолосімей, згодом у нього в городі з'явилося понад 20 вуликів. В одному може бути 50—60 тис. трудівниць. Підвівши нас до своїх улюбленців, обдимив їх, пояснивши:

— Дим — це єдине, чого бджоли бояться. Існує така легенда. Якось під час пожежі загорілись вулики. Багато комах загинуло, ті ж, які врятувались, утікали з повними хоботками меду. Тож, якщо на них попадає дим, вони не жалять.

Зараз у старенького мало часу на улюблену справу. Адже має велике домашнє господарство, ще й дружину паралізувало, за нею потрібен постійний догляд.

Дід Гриць продає мед дуже рідко. Більше роздає рідним, а їх немало: має чотири доньки, 16 онуків, одного правнучка.

«Омега» забезпечила земляків роботою

З 1992 року в Одринках діє приватне підприємство «Омега». Вміло керує ним Володимир Банацький. Тут виготовляють будівельні та пиломатеріали, дошки, рейки, блоки з відсіву. У селі майже всі хліви збудовані з блоків цього виробника. Не кожен населений пункт може похвалитись такими оснащеними господарськими спорудами. Приємно, що власник створив робочі місця для земляків, працюють 10 місцевих жителів, мають постійний заробіток, який завжди вчасно отримують.

Крім того, є ще СГПП «Мир» очолюване знаним господарником Михайлом Чижем. Це сільгоспідприємство займається обробітком ґрунту й вирощуванням великої рогатої худоби.

У «Вересі» можна придбати все необхідне

У селі є два магазини. Один Великовербченського споживчого товариства, реалізовує товари повсякденного попиту. Тут привітно зустрічає покупців Тетяна Якимець. Жінка доїжджає на роботу з Короста на велосипеді. Пахне з полиць

свіжий хліб, його доставляють через день з Володимирця. Утім, й інші продукти завозять двічі на тиждень.

Другий магазин — «Верес», яким керує приватний підприємець Василь Комар, допомагає йому дружина Марія. У торговій точці за помірними цінами можна придбати все необхідне: від свіжих продуктів до косметики. Продавець Оксана Лиса каже, що хліб доставляють сюди з Немович. У спекотну літню пору найбільшим попитом користуються морозиво й вода. Також селяни часто беруть печиво до чаю, ковбаси, яких тут великий вибір...

Створила затишок у ФАПі

Завітавши до фельдшерсько-акушерського пункту, зустріли молоденьку завідуючу в сніжно-білому халаті Світлану Бережну. Дівчина працює вже дев'ять років. Пригадує, як прийшла в стареньке приміщення, де навіть ремонту не було. Зараз приємно на все подивитись. Допомагала їй акушерка. Світлана родом з Короста, щодня долає 6 кілометрів на роботу й стільки ж додому. У селі її поважають, цінують як професіонала високого ґатунку. Обслуговує 10 дітей до 1 року і 628 дорослих. Медична сестра каже, що більшість жителів часто приходять просто поспілкуватись.

Ще в селі є просторий Будинок культури. Завідує ним Наталія Бобровська. Саме вона на всі свята організовує концерти, дискотеки для молоді, керує фольклорним ансамблем «Райдуга».

Село процвітає, будується. Більшість молоді залишається в рідній місцині. Адже є магазини, підприємства, чудова школа, для гарного дозвілля — Будинок культури. Найголовніша ж проблема що турбує жителів Одринок — незручна дорога до райцентру.

Наталія ДЕМЧУК